

Michaël

Strand vol draken

Op het strand van de Noorderplassen zijn weer prachtige draken van zand gemaakt! De eerste tot de zesde klas van de twee stromen van de Vrijeschool Almere hebben weer hard gewerkt en er zaten weer mooie kunstwerken tussen. Op school wachtte heerlijke soep, appelflappen, drakenbrood en een mooi verhaal in de grote zaal. Het moet voor omwonenden bijzonder zijn om te zien, al die draken op het strand. Wie het geluk heeft in de buurt te wonen, kan nog een kijkje nemen.

De touwtjes in handen

Ook op de Vrijeschool Oosterwold werd natuurlijk Michaël gevierd, voor het eerst sinds de opening. Veel dank voor de leerkrachten en de ouderwerkgroep die het feest hadden voorbereid. De leerlingen deden allerlei moedspelletjes, bedacht door de werkgroep. Er was drakenbrood en drakensoep. De klassen 1, 2 en 3 hadden prachtige vliegers gemaakt die ze de lucht in mochten laten. De vlieger staat symbool voor vrijheid maar ook voor verantwoordelijkheid en 'de touwtjes in handen nemen'. Hoe mooi is het om een draakje op te laten en die vervolgens te temmen?

Michaël

Het zwaard als symbool voor ons zelfbewustzijn

Sommige mensen vinden de herfst de mooiste tijd van het jaar. Anderen raken juist een beetje in mineur: ze worden er somber van dat ze de natuur voor hun ogen zien afsterven en het iedere dag donkerder wordt. Wie het Michaëlsfeest bestudeert, kan kracht putten uit de symboliek die hierachter schuilgaat.

Het feest Michaël wordt al honderd jaar op vrijescholen gevierd. Het vindt zijn oorsprong in het Bijbelse verhaal waarin Johannes vertelt over aartsengel Michaël die vecht tegen een draak. De engel weet de draak te verslaan en hem in de diepte te laten storten. De draak staat natuurlijk symbool voor de duivel, voor het kwaad. Het gaat erover de kwade, de duistere machten, te verslaan. De legende van Sint-Joris en de draak is een aardse versie van de strijd die Michaël in de hemel voerde: de dappere ridder die de draak verslaat en de koningsdochter bevrijdt.

Het Michaëlsfeest wordt precies tussen Sint-Jan en Kerstmis gevierd, daarmee gaan we als het

ware van een buitenfeest naar een binnenfeest. 'Als we van buiten weer terug moeten keren naar binnen toe, moeten we eerst langs Michaël alvorens tot Kerstmis te kunnen komen', schrijft Fred Tak in zijn boek over jaarfeesten.

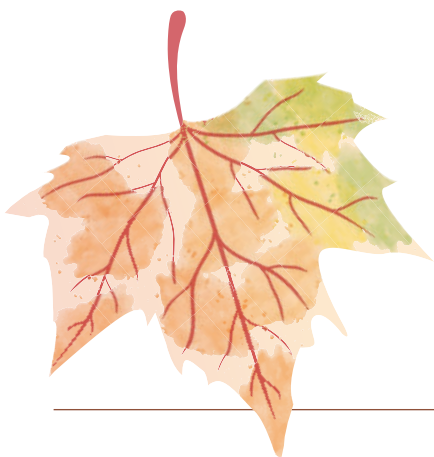
We gaan dus langs Michaël. Die voert met zijn zwaard een strijd tegen de draak, maar ook tegen het donker. Want die draak wil de mens laten vergeten dat hij afkomstig is uit de wereld van het licht. Dat licht wordt in de komende tijd steeds meer van ons afgenomen. De dagen worden korter. De herfst is begonnen en de natuur trekt zich terug - en begint zelfs af te sterven. Als we dit proces zouden meebeleven, zoals we zo graag doen in de lente en de zomer, dan zouden we in onszelf een afbraakproces moeten laten plaatsvinden. Je zou er depressief van worden. Daarom eist het begin van de herfst iets dat tegen dit afbraakproces bestand is. Maar wat?

Het licht van de zomer heeft de mensen doen stralen en dat heeft de interesse gewekt van

duistere krachten. Die duistere krachten voeren de mens langzaam weg van een innerlijk leven. De gedachte achter het Michaëlsfeest is om nu juist het innerlijke leven aan te spreken. Om moedig te zijn. Een 'onzelfzuchtig bewustzijn te midden van een wereld die aan het instorten is'.

Het zwaard van Michaël symboliseert een helder zelfbewustzijn waarmee we de waarheid onder ogen zien, als tegenhanger van ons dromerige natuurbewustzijn. Zodat we niet langer afhankelijk zijn van wat buiten ons gebeurt, waar de natuur afsterft. Met Michaël gaan we als het ware weer op zoek naar het licht in onszelf.

Het feest van Michaël is dus het feest van moed, van innerlijk wakker zijn. Alleen dan kun je de draak bedwingen. We moeten de moeilijke dingen niet uit de weg gaan, maar juist tegemoet treden, omarmen en overwinnen.

De Tijd van Innerlijke Oogst en Vliegende Dromen

Na de lange zomervakantie vol warmte en avontuur, waarin we buiten speelden met vriendjes en vriendinnetjes, laat opbleven en genieten van ijsjes, voelen we dat de dagen korter worden en de lucht koeler. We zien we de bladeren aan de bomen veranderen van kleur. Alsof de natuur een trui aantrekt voor de winter. Ook wij keren aan het begin van de herfst, rond Michaëlstijd, meer naar binnen en kijken terug op wat de zomer ons heeft gebracht. We stellen

onszelf vragen als; wat hebben we gezaaid en wat kunnen we daarvan oogsten? Welke lessen hebben we hieruit te leren? Wat moeten we vasthouden voor de volgende keer en wat moeten we loslaten? Het zijn geen eenvoudige processen. Op de drempel tussen de seizoenen ontmoeten we onze innerlijke draken, die we te temmen hebben. Op school verbinden we ons met de verhalen van Michaël.

Op de Vrijeschool Almere wordt deze symboliek gevoeld door het beleven van het Michaëlsfeest. De kleuters maken 'zwierzwaaiers' waarmee ze dapper rondrennen. De leerlingen vanaf klas 1 bouwen op het strand samen met hun klasgenoten hun eigen draken. Ze omarmen moedig het creatieve proces en kijken letterlijk in de ogen van hun zelfgemaakte draken. Het bouwen van de draken symboliseert de lessen van het leven - soms leiden, soms volgen, soms onverwachte obstakels overwinnen en soms gewoon de kou en de regen doorstaan. Een oefening in samenwerken, geduldig zijn en

moedig omgaan met uitdagingen. Op de Vrijeschool Oosterwold wordt het Michaëlsfeest voor de allereerste keer gevierd. Hier maken de leerlingen vliegers. Ze ervaren het spel tussen de kracht van de natuur en de innerlijke kracht van henzelf. Het is een dans van balans, waarin de vlieger hoger stijgt als het harder waait.

In ons onderwijs hebben we aandacht voor deze innerlijke processen. Op de vrijeschool gaat het niet alleen om feitenkennis, maar ook over wie we zijn en hoe we onszelf positioneren in de wereld. Het Michaëlsfeest herinnert ons dat de lessen van het leven even waardevol zijn als kennis uit boeken. Het doet beseffen dat we voortdurend groeien en ontwikkelen, net zoals de seizoenen om ons heen dat doen. Het is een tijd van innerlijke oogst en vliegende dromen, waarin we telkens verder ontdekken wie we zijn!

Marjanne van der Stok
Directeur Vrijeschool Almere

Meester Daniël

De seizoenstafel brengt de wereld van buiten naar binnen

De kaarthouder die ouders hebben gekregen van de stichting prijkt wellicht al in sommige huizen op de seizoenstafel. Met dit geschenk kunnen jaarfeesten die op school worden gevierd, thuis worden meebeleefd. Meester Daniël legt de gedachte achter de seizoenstafel uit.

De jaarfeesten vormen van oudsher een rode draad door het leven van de mensen. Elk dorp had zo wel zijn gewoonte, uitbundig rond midzomer, verstillend midden in de winter en het delen na de oogsttijd. In de vrijeschool volgen wij het ritme van het jaar ook. Dat is onder andere te zien en te horen aan het tafelspel bij de kleuters, de liederen bij koor en, op een prominente plek in de klas, aan de seizoenstafel.

De seizoenstafel helpt kinderen inzicht te krijgen in het jaarritme. Het is een sfeervolle plek om de wereld van buiten een beetje naar binnen te halen. 'Schatten' die gevonden worden in de natuur kunnen een mooi plekje krijgen. Eerbied, sfeer en plezier zijn kernwoorden die gepaard gaan met de inrichting van de seizoenstafel.

Een mooi tafereel voor de kinderen, dat innerlijke zekerheid geeft om de wereld te begrijpen en heerlijk om naar te kijken en over te verwonderen.

Met appels nemen we afscheid van de zomer

Na een warme nazomer worden de dagen weer korter en de nachten kouder. De appelbomen zitten vol met vruchten. De vogels en wespen vliegen met veel enthousiasme rondom de appels om een hapje te proeven. Kleuterjuf Norah vertelt hoe ze de afgelopen weken in de klas naar het Michaëlsfeest heeft toegewerkt.

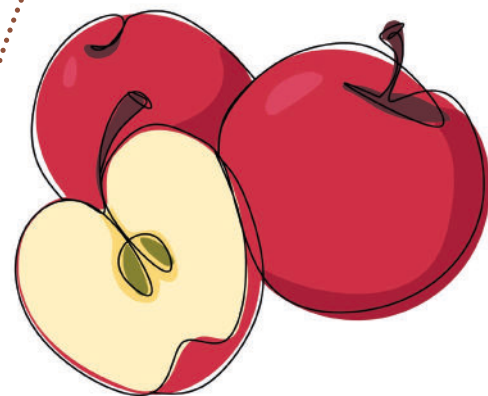
In de klas werken wij vanuit de periode van graan tot brood langzaam naar het oogstfeest Michaël toe. Michaël is één van mijn favoriete feesten. Zelf heb ik elk jaar weer moeite met het afscheid nemen van de lange zomerdagen. Het symbool van het verslaan van de draak is een beeld waar ik mij aan vast kan houden. We verzamelen moed en kracht om de donkere periode die voor ons ligt aan te kunnen en het afsterven van de natuur te accepteren. Op deze manier worden we niet overvallen door een somber gevoel. Daarnaast ben ik dol op de kleuren die bij het feest horen en natuurlijk ook op appels en pompoenen.

Sofie, een jongste kleuter, nam voor ons een enorme zak appels mee. Deze meegebrachte appels waren voor mij een mooie aanleiding om de stap naar Michaël te maken. In de zaal leerde ik de kinderen het spelletje van de appelboom. We waren bomen die hun appels lieten vallen in de wind, we raapten de appels, poetsten ze op, sneden de appels en kookten er moes van, even blazen en proeven maar.

Na deze oefening begon het echte werk. We sneden een appel open en bekeken deze eens goed vanbinnen. We deelden de plankjes en de mesjes uit, mouwen opstropen en beginnen maar. Juf schilt de appels en de kinderen sneden de blokjes. Bij het snijden werd er heel wat gemeten want de blokjes moesten wel even groot worden.

Op de planning stond naast de moes ook een appeltulbandje. Na het snijwerk begon het wegen. Goed kijken op het recept hoeveel we moesten hebben, ondertussen kwamen er allemaal verhalen los over het bakken van taarten met mama. Alles mengen en in de tulbandvorm storten.

Terwijl de moes stond te pruttelen en de tulband in de oven stond te garen, vertelde ik het verhaal van het appeltulbandje.

De appelboom

*Een mooie grote appelboom staat midden in het bos.
De wind die waait, de boom die zwaait, de appels laten los.
Daar komen alle kinderen aan en stampen op de grond.
Ze pakken elkaars handen vast en dansen in het rond.
Tralalalalala, tralalalalala, tralalalalala.*

Aan het einde van de dag waren de moes en de tulband klaar.

We zaten in de kring en na een schietgebedje keerde ik de tulband om op een bord. De tulband liet los en kwam er perfect uit. 'Ahhhhhh', zeiden de kinderen. En Imre riep: 'Wauw juf, deze is nog mooier dan die van het boek!'. Je begrijpt dat mijn dag niet meer stuk kon. De tulband smaakte ook nog eens heerlijk. Met de buiken vol gingen de kleuters naar huis toe, zich verheugend op de appelmoes van morgen.

Vrijeschool Oosterwold feestelijk geopend

Met de onthulling van een groot houten naambord en onder luid gezang door ouders, kinderen en leerkrachten is op 8 september de opening gevierd van de Vrijeschool Oosterwold. De stichting Vrijeschool Almere kent nu officieel twee scholen, op drie locaties met meer dan 500 leerlingen.

De bouw van het nieuwe schoolgebouw in Oosterwold, in de buurt van boerderij Vliervelden en supermarkt Odin, moet nog van start gaan maar met lesgeven aan de ruim honderd leerlingen was natuurlijk al begonnen – alleen gebeurt dat nu officieel onder de naam Vrijeschool Oosterwold.

Op de Vrijeschool Oosterwold zal veel aandacht zijn voor de natuur. De visie is mede tot stand gekomen na gesprekken met ouders. Die kunnen deelnemen in werkgroepen die helpen bij het groen of bij het organiseren van jaarfeesten.

Directeur Marjanne van der Stok: "Vrijeschool Oosterwold wil een plek creëren waar de kinderen veel buiten zijn en waar ze ontdekken hoe alles in de wereld met elkaar samenhangt. We willen kinderen inspireren om nieuwsgierig en creatief in het leven te staan."

Met dank aan meester Len Van boom tot naambord

Het acaciahout voor het naambord van de Vrijeschool Oosterwold komt uit de Vogezen, een gebergte in het noordoosten van Frankrijk. Het hout is gekocht bij houtzagerij Haxaire in Freland, in de Elzas, vertelt meester Len, docent handvaardigheid.

"De plank heb ik op het dak van de auto vastgemaakt en mee naar Nederland genomen", vertelt meester Len. "Zoals de Vrijeschool Almere zich uitbreidt, zo strekken de wortels van de acacia zich ook uit in de wijde

wereld en ontstaan er nieuwe bomen.

Toen hij het hout bij de zagerij uitzocht, was dit stuk acaciahout de meest geschikte plank, dik en lang genoeg.

"Na het uitzoeken van het lettertype en een flink veel hakken en gutsen, is het naambord ontstaan. Vlak voor de zomervakantie hebben een aantal zesdeklassers ook goed meegeholpen."

'Het vieren van andere talen en culturen is voor mij belangrijk'

In de Vrije Mare stellen we iedere keer een nieuwe collega voor. Zohra is dit jaar begonnen als juf van de derde klas op de Vrijeschool Almere, locatie Lierstraat.

Ik ben juf Zohra Beldman en ik ben dit jaar begonnen als leerkracht van Klas 3A op de Lierstraat. Ik heb één zoontje van 3,5. Hij zal dit jaar ook op school starten. Ik woon in Kruidenwijk met mijn zoontje en twee kittens

Ik heb een holistische visie op onderwijs, waarin ik geloof dat het onze taak is als leerkracht om de leerling te ontwikkelen tot een gebalanceerd en volwaardig mens. Hierin is samenwerking met ouders extreem belangrijk, omdat juist deze ontwikkeling het meest gebaat is bij samenwerking tussen thuis en school.

Ik heb hiervoor tien jaar in het internationale onderwijs gewerkt, zowel

in Parijs als hier in Nederland. Mijn expertisegebied is taalonderwijs en meertaligheid. Na enkele jaren gewerkt te hebben als groepsleerkracht en docent Nederlands en Engels, heb ik de afgelopen drie jaar verschillende managementposities vervuld in het onderwijs.

Wat ik uit deze ervaring mee wil nemen is het vieren van andere talen en culturen. Dit is volgens mij extra belangrijk binnen het vrijeschoolonderwijs, waarin het samen vieren een belangrijk onderdeel is van het curriculum.

Na deze geweldige ervaring was ik op zoek naar een plek waar ik me persoonlijk verder kon ontwikkelen en onderdeel zijn van een gemeenschap. Daarom ben ik blij dat zowel ik als mijn zoontje een plek mogen krijgen binnen de Vrijeschool Almere en ik hoop dat ik de komende jaren nog veel mag bijdragen aan de school.

Wees welkom!

HERFST MARKT

Zondag, 8 oktober 2023
11:00-15:00 uur

Lierstraat
Vrijeschool Almere

Marktkraampjes,
kinderactiviteiten,
ambachten, loterij,
lekker eten en drinken

Tip: neem contant geld mee.
Muntjes voor het restaurant zijn te koop met pin.

'De vrijeschool voelde als thuiskomen'

Ook een nieuw gezicht op de Vrijeschool Oosterwold. Myra is dit jaar begonnen als juf van klas 3. Ze stelt zich aan ons voor.

Mijn naam is Myra Polet, ik ben 32 jaar oud en woon samen met mijn twee zoons (11 en 3 jaar oud) in Almere-Stad. Ik vind het heerlijk om samen met de kinderen dingen te ondernemen. We gaan vaak naar zee, musea en andere uitjes en beleven daar de leukste avonturen. Ik hou van muziek, zingen, buiten zijn, koken, yoga, fietsen, sporten en mediteren.

Mijn visie op onderwijs is gericht op het écht zien van het kind als geheel en om kinderen in hun eigen kracht te zetten. Een mens is tenslotte zoveel meer dan een 'score' op een toets.

Toen ik ben gaan kijken op de vrijeschool voelde dat als thuiskomen. Het vrijeschoolonderwijs sluit precies aan bij wie ik ben als leerkracht en als mens. Zo is het balletje gaan rollen en heb ik het geluk om op de vrijeschool te mogen werken!

Naast lesgeven volg ik de opleiding Holistisch Therapeut/Coach. De mens is in mijn ogen een mooi geheel, bestaande uit een (fysiek) lichaam met emoties, gevoelens, energie en spiritualiteit. Alles staat in verbinding en ik help en coach graag volwassenen en kinderen om in balans en eigen kracht te staan. Het (holistisch) lesgeven op de vrijeschool is de perfecte combinatie met mijn opleiding. Ik heb er zin in, we gaan samen een mooie reis tegemoet!

Vorbereidend rekenen

Ook kleuters willen soms ordening aanbrengen in de wereld om hen heen. Juf Evelien van de Vrijeschool Oosterwold zag hoe een paar kinderen vakjes maakten en daar speelgoed instopten. Een mooi voorbeeld van de allereerste rekenontwikkeling bij kleuters. "Je kan zien dat ze langzaam leren ordenen en structuren aanbrengen. Dit hoort bij het voorbereidend rekenen", laat ze weten.

'Samen bouwen we aan de aller, állermooiste school denkbaar'

Jirja de Kool (45) is de moeder van Job (6) uit de eerste klas van de Vrijeschool Oosterwold. Samen met Ronja-Sophie (2) en 'nog steeds' verloofde Harm (40) woont ze in Oosterwold. "Ik heb mij tot mijn eigen verbazing ontwikkeld tot een echte vrijeschoolmoeder."

Als oud-vrijeschoolleerling wist ik één ding zeker: nooit naar de vrijeschool! Fast forward 25 jaar en onze zoon (toen 1) stond ingeschreven bij de vrijeschool in Zutphen, Rotterdam Kralingen, Dordrecht en Gouda. Want ik ook zeker wist: op die scholen is geen plek meer als je later bent met inschrijven. We wisten nog niet waar we zouden wonen wanneer Job naar de kleuters zou gaan.

Wat we zéker niet wisten was dat dit uiteindelijk Almere zou worden. Waarom eigenlijk? Waarom dan Almere? Je denkt nu misschien Oosterwold?! Dat klopt. De kans om zelf te bouwen op een stuk uiterst vruchtbare grond met de verplichting tot stadslandbouw leek aanvankelijk te mooi om waar te zijn. Dus die had ik weer opzijgeschoven. Twee jaar (en wat prijsverhogingen later) bleek dat wél te kunnen. Dus we gingen ervoor. Dat ging op een avond in Rotterdam ongeveer zo:

'Schat?! Hoeveel m2 wil je? 1000...?'

'Duizend?!'

'Je mag ook 2000...'

'Nou doe maar 1400... Dat is al gigantisch!'

Een heel lang en slopend proces met de gemeente verder kregen wij op 9 augustus onze grond. 2400 m2 met 63 meter weg. Klei met gras en klaver. Drie dagen later werd Job 4. We hadden onze tent opgezet als tijdelijke woning. Twee weken later startte Job bij juf Anna. We plukten bosbessen bij de burens als fruit en fietsen met onze gloednieuwe bakfiets naar school. Ronja-Sophie van 4 maanden stuitend in de Maxi-Cosi over de bouwweg.

Nu, ruim twee jaar later, zit Job in de eerste klas bij juf Mireille en staan

de muren van de woning die wij eigenhandig bouwen. Er is nog een hele lange weg te gaan. Maar we eten grotendeels uit de tuin en ik heb mij tot mijn eigen verbazing ontwikkeld tot een echte vrijeschoolmoeder. Ik zing in het koor, zit in de feest- en de tuincommissie. Maar hoe dan? Je ging toch je kind nooit op de vrijeschool doen?

Nou dat zit zo. De vrijeschool heeft zich positief ontwikkeld. Je moet niet meer met rechts schrijven, kan versnellen als je slim bent en de discriminerende elementen over rassenleer die ik nog kreeg in de 8ste klas zijn er gelukkig al lang niet meer. Op een aantal vlakken heeft de vrijeschool zich niet mee ontwikkeld met het reguliere onderwijs en dat heeft een enorme waarde. Er wordt gezongen, getekend, geschilderd, met hout gewerkt, met wol, met bijenwas. Er is ruimte voor fantasie en bovenal geen schermen. De mentale digitale vervuiling blijft het kind - in ieder geval op school, de rest is aan jezelf - bespaard. En even eerlijk, het is gewoon ook heel fijn om in een school niet te struikelen over pakjes chocomel en felle kleuren op ramen en deuren.

En weet je wat echt mooi is? (Oprecht zo mooi dat ik daar regelmatig tranen van in mijn ogen krijg:) We bouwen samen aan de aller, állermooiste school denkbaar. Een school met een voedselbos en rijke tuinen. Een school waar we ons eigen eten kunnen bereiden in de keuken. Een school waar ruimte is voor een amfitheater waar de kinderen optredens kunnen geven. Ruimte voor buitenlokalen. Een school met zo ontzettend veel ruimte voor beweging en energie, dat is het aller állermooiste dat je je kinderen kunt geven. En dat kan, het duurt even, maar het kan. Samen bouwen wij daadwerkelijk die school.

Dit is de 16de ouderblog. Wil je ook jouw verhaal in de krant? Mail naar vrijemare@vrijeschool-almere.nl
Eerdere blogs zijn te lezen op via vrijeschool-almere.nl/tag/ouderblog

Helga van Muijen

Vakantie, om moe van te worden?

Haar ouders gingen soms doodmoe op vakantie. Om haar heen ziet ze ook nu ook ouders doodmoe terugkomen. In haar opvoedingsrubriek steekt Helga van Muijen, oud-IB'er van de Vrijeschool Almere, ouders een hart onder de riem.

Hopelijk heeft de afgelopen zomerperiode u allen goed gedaan, of er nu sprake was van op vakantie gaan of van thuisblijven, in beide gevallen werd het dagritme voor een paar weken niet langer bepaald door schooltijden. Dat kan tot ontspanning leiden maar ook tot verlies van structuur, wat voor kinderen en ouders soms lastig is. Vrijheid van structuur of verplichtingen is ook wennen.

Vakantie biedt kansen maar ook uitdagingen, voor zowel ouders als kinderen. Zeker als daar een langdurige reis met de auto of een vliegtuig bij komt kijken, een familiebezoek met soms verborgen plichtplegingen, samen optrekken met vrienden en hun gezin of voor een tijdje deel uitmaken van een campinggemeenschap. Zo leuk, zo verfrissend maar ook zo inspannend en zo vermoeiend kan het zijn, die vakantieperiode.

Als ik terugkijk naar eigen ervaringen op dat gebied, herinner ik me dat wij als ouders soms doodmoe op vakantie gingen, wat volgens

deskundigen niet de bedoeling was. Ondanks goede voorbereiding, planning en goede bedoelingen. Maar toen een van de paspoorten zoek bleek, de hele planning daardoor overhoop werd gegooid en wij als ouders - uiteindelijk opgelucht dat het document toch boven water was gekomen - pas ver na twaalf uur naar bed gingen, stuitte we op de realiteit dat we maar zo'n vier uur slaap zouden hebben voor vertrek. We hadden de kinderen namelijk beloofd voor dag en dauw te vertrekken terwijl het nog donker was en daar hadden ze zich erg op verheugd. Tja, wat doe je dan als ouders? Het is uiteindelijk goed gekomen door die eerste dag weinig kilometers te maken en wat vaker dan anders rust te nemen onderweg en 's avonds vroeg naar bed te gaan.

Het kan ook zijn dat je als ouders doodmoe terugkomt van vakantie. In een van de socialmediakanalen die ik deze zomer las, schreef een moeder dat haar dochter op het mooie vakantieadres veel last van heimwee had en dat sprake was van een veel lossere structuur.

Ze kon nergens van genieten en vroeg veel aandacht van het hele gezin. Die vakantie zorgde bepaald niet voor de ontspanning die ouders en het gezin voor ogen hadden. Herkenbaar voor veel ouders.

Al schrijvend bedenk ik me dat een vakantieperiode eigenlijk een uitvergroete periode van de opvoedingspraktijk van alledag is. Je moet als ouders zorgen voor structuur en veiligheid maar je moet ook kunnen improviseren en flexibel kunnen omgaan met omstandigheden die ineens kunnen wijzigen of die je niet in de hand hebt. Ga er maar aan staan. Toch 'doen' we het de hele dag door, van opstaan tot naar bed gaan. Met vallen en opstaan. We leren al doende. Net zoals onze kinderen, zijn wij als ouders/opvoeders ook een 'work in progress'.

Het deze column wil ik daarom dit keer graag alle ouders en opvoeders in het zonnetje zetten en een high five geven!

Heb je een opvoedvraag of heb je een verhaal dat je wilt delen? Stuur een berichtje naar vrijemare@vrijeschool-almere.nl

Slot Sofenstein

We brengen graag een tijdschrift onder de aandacht bij ouders. Slot Sofenstein is een antroposofische tijdschrift wat seizoenen en culturen eert. Het is een blad voor 'dromers, doeners en denkers' tussen de 4 en 12

jaar. De makers 'vertrouwen erop dat kinderen een aangeboren motivatie hebben om de wereld te verkennen'. Er ligt op elke locatie een exemplaar om in te zien.

www.slotsofenstein.nl

Redactie:
Michiel de Vries

Vormgeving:
Mariia Vinogradova

vrijemare@vrijeschool-almere.nl

**VRIJESCHOOL
ALMERE**